

z inicjatyw nie istniałaby bez świeckich, którzy podjęli się jej stworzenia. Każda z nich bez pomocy parafii miałaby małe szanse, by zacząć funkcjonować.

Zupa Chyłońska

Chylonia, gdzie znajduje się parafia, to peryferyjna dzielnica Gdyni, niegdyś ciesząca się nie najlepszą sławą. Mieszkało tu wielu robotników pracujących w stoczni, którzy stracili pracę podczas transformacji. Także dzisiaj, mimo miejskich inwestycji, niektórzy żyją w biedzie. Od kilku lat w parafii działa akcja cotygodniowego gotowania zupy, by częstować nią bezdomnych i tych, którym nie starcza pieniędzy.

– To moja dzielnica, mieszkam tutaj od wielu lat – mówi Renata Młyńska, jedna z inicjatorek „Zupy Chyłońskiej”. Zapytana o pierwszy impuls do działania, zamysła się na chwilę.

– Dobrze pamiętam spotkanie z pewną panią zbierającą niedopałki z ulicy. Poczulałam, że nie chcę, żeby musiała to robić.

Podeszłam zapytać, czy może nie potrzebuje jedzenia, pieniędzy. Bałam się, czy jej nie urażę. Zapadła mi w pamięć duma i wdzięczność, z którą przyjęła moją pomoc i chyba właśnie to wydarzenie zainspirowało mnie, żeby działać w parafialnym Caritasie. Wciąż jednak miałam poczucie, że dobrze byłoby zrobić coś więcej. Razem z koleżanką poszłyśmy do księdza z propozycją zorganizowania jakiejś formy regularnego poczęstunku dla bezdomnych i biednych.

– O, wy też o tym myślicie – ucieszył się ksiądz Socha. Rozpuścił wici: z ambony, wśród grup ewangelizacyjnych i modlitewnych. – To było jak pospolite ruszenie, pojawiło się wielu ludzi zaangażowanych wcześniej we wspólnotach, ale też sporo takich, którzy dopiero w tej formie działalności znaleźli swoje miejsce w parafii – wspomina. Obecnie gotuje pięć zespołów zmieniających się co tydzień.

Z datków od sponsorów, od pojedynczych osób, ze zbiórki na tacę udaje się kupić jedzenie, czasem ubrania. Dzięki

hojności parafian jedno z pomieszczeń parafialnych przerobiono na kuchnię. Ugotowanie zupy dla kilkudziesięciu osób to spore przedsięwzięcie. W soboty wydaje się ją o 15.00, więc już o 8.30 ktoś musi przyjść, żeby pokroić np. 14 kg ziemniaków i 10 kg mięsa.

Potrzebujący zbierają się w okolicach kościoła znacznie wcześniej. Czekając na zupę, obsiadają pobliskie murki i ławeczki: niektórzy są o kulach, inni chwieją się pod wpływem alkoholu. Są też osoby schludnie ubrane.

– Już panu lepiej? – dopytuje pani Renata, przez cały czas z kimś rozmawia. – O, no to dobrze. Buty będą w przyszłym tygodniu. Zbyszek pozdrawia, ale dlaczego go nie ma? W szpitalu psychiatrycznym, no ale dobrze, jeśli mu tam pomogą, to dobrze... ale masz z nim kontakt? – upewnia się, prosi, by go pozdrowić.

Zamieniam kilka słów z panem Tadeuszem: wysokim, szczupłym mężczyzną o długiej, siwej brodzie. Cierpi na schizofrenię, która czyni go niezdolnym →

Kościół św. Mikołaja w Gdyni, 14 lipca 2020 r.

